

Arrest

nr. 243 629 van 4 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X, in eigen naam en,
samen met de heer X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun
minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. DE GROOTE
Weg naar As 173
3600 GENK

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en, samen met de heer X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 20 februari 2020 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2020 met referentienummer 88319.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat G. DE GROOTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 augustus 2019 dient mevrouw V. H. (hierna: de eerste verzoekende partij) een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse echtgenoot.

1.2. Op 26 augustus 2019 dient de eerste verzoekende partij voor haar minderjarige dochter een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van de Nederlandse stiefvader van haar dochter, tevens haar echtgenoot.

1.3. Op 17 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.08.2019 werd ingediend door:

(...)

+ kind: (...)

Beiden verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkenen deden een aanvraag tot gezinshereniging in functie van hun Nederlandse echtgenoot/stiefvader, dhr. B.P. (...)

Dit overeenkomstig art. 40bis, §2, 1° en art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Beide partner moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

b) met elkaar komen samenleven; (...):’

Echter, uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat dhr. B.P. (...) op 01.10.2019 overleden is.

Aangezien betrokkenen zich niet meer bij de referentiepersoon kunnen voegen, zoals bepaald in artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, kan niet worden vastgesteld dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partijen hebben ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het legaliteitsbeginsel, van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in de artikelen 2

en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van fair play, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheid- en het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 40bis, §1; §2, 1° en 3°; en §4 en artikel 42 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel naar intern recht en van de Europese Unie in samenhang met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de belangen van het minderjarige kind zoals vervat in de artikelen 24.1 en 24.2 van het Handvest, in samenhang met artikel 22bis van de Grondwet en met de artikelen 3, 4, 6 en 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en in samenhang met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 7 van het Handvest in samenhang met artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet.

Na een theoretisch betoog zetten de verzoekende partijen hun enig middel in de synthesesamenvatting uiteen als volgt:

“De verwerende partij rept in de nota met geen woord over het door verzoekende partijen in het beroep tot nietigverklaring uiteengezet enig middel.

Hieruit kan niet anders worden afgeleid dan dat de verwerende partij het in se eens is met het door verzoekende partijen aangehaalde enig middel.

Aangezien met geen woord wordt gerept over het middel in de nota van de verwerende partij, volgt hieronder een herhaling van het middel zoals uiteengezet in het beroep tot nietigverklaring. Het middel zoals uiteengezet in het beroep tot nietigverklaring wordt door verzoekende partijen integraal gehandhaafd.

(...)

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de voormelde wettelijke bepalingen schendt en wel om volgende redenen.

Verzoekende partij toont hieronder aan dat de door de verwerende partij in de bestreden beslissing weerhouden vermeende overweging de bestreden beslissing op geen enkele manier op gemotiveerde, met respect voor de fair play, zorgvuldige en redelijke wijze en met respect voor de belangen van het minderjarige kind en het gezins- en familieleven van verzoekende partijen kan schragen.

- eerste onderdeel: geen wettelijke basis voor de bestreden beslissing

De bestreden beslissing vermeldt als juridische basis om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren als enige:

“Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Beide partner moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

b) met elkaar komen samenleven; (...).’...

Aangezien betrokkenen zich niet meer bij de referentiepersoon kunnen voegen, zoals bepaald in artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, kan niet worden vastgesteld dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan.”

Deze verwijzing naar artikel 40bis §2 2° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 is echter volstrekt onjuist.

Immers, handelt artikel 40bis §2 2° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 over “de partner...met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De

partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:...b) met elkaar komen samenleven;...” terwijl het in casu gaat

voor wat betreft verzoekende partij mevrouw H.V. (...) over de echtgenote van de Unieburger de Nederlander de heer B.P. (...) bepaald in artikel 40bis §2 1° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en

voor wat betreft verzoekende partij juffrouw H.S. (...) over de bloedverwant in neergaande lijn van de echtgenote van de Unieburger de Nederlander de heer B.P. (...) bepaald in artikel 40bis §2 3° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

De wettelijke basis die wordt vermeld in de bestreden beslissing om de weigering juridisch te staven - zijnde artikel 40bis §2 2° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 - is dan ook compleet niet juist aangezien deze gewoonweg niet van toepassing is en kan zijn op verzoekende partijen.

Artikel 40bis §2 2° gaat over partners die overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap hebben gesloten en dit is voor geen van de verzoekende partijen het geval.

Noch artikel 40bis §2 1° noch artikel 40bis §2 3° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 hebben het over “Beide partner moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...) b) met elkaar komen samenleven; (...)” hetgeen nochtans wordt aangegeven in de bestreden beslissing als dé reden om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.

De bestreden beslissing is dan ook verstoken van enige juridische/wettelijke basis hetgeen dient te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Immers, een beslissing zonder juridische/wettelijke basis schendt het legaliteitsbeginsel.

Het vermelden in de bestreden beslissing van een wettelijke basis als dé reden om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren die niet juist is en niet van toepassing is op verzoekende partijen heeft in elk geval tot gevolg dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is en minstens niet afdoende gemotiveerd is zodat zowel de formele als de materiële motiveringsplicht zoals hierboven omschreven is geschonden hetgeen eveneens moet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Uiteraard getuigt het vermelden in de bestreden beslissing van een wettelijke basis als dé reden om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren die niet juist is en niet van toepassing is op verzoekende partijen van onzorgvuldigheid zodat hierdoor ook het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden met als noodzakelijk gevolg de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

• tweede onderdeel: recht op verblijf van meer dan drie maanden ten onrechte niet toegekend

Voor zo ver de Raad van oordeel zou zijn dat het eerste onderdeel toch niet leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing - quod impossibile -, zijn verzoekende partijen van oordeel dat het automatisme dat de verwerende partij blijkt te hanteren - echtgenoot/stiefvader overleden en dus geen recht (meer) op verblijf van meer dan drie maanden - niet correct is en wel om de hierna volgende redenen.

Het overlijden van de Nederlandse Unieburger echtgenoot/stiefvader van verzoekende partijen de heer B.P. (...) is een gegeven dat zich op het moment van het indienen van de aanvraag nog niet heeft/had voorgedaan. Immers, is de aanvraag ingediend op 26 augustus 2019 (stuk 7) en is de heer B.P. (...) overleden op 1 oktober 2019 (stuk 11).

Nochtans verwijst de bestreden beslissing naar het overlijden van de heer B.P. (...) als feitelijk gegeven om de bestreden beslissing vermeend te staven. Zo stelt de bestreden beslissing: “Echter, uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat dhr. B.P. (...) op 01.10.2019 overleden is.” Het overlijden van de heer B.P. (...) is aldus een nieuw gegeven waarmee de verwerende partij de aanvraag actualiseert. De verwerende partij beslist derhalve de bestreden beslissing te steunen op informatie die de verwerende partij zelf heeft opgezocht. In dat geval moet de verwerende partij nagaan of de verwerende partij alle mogelijke informatie heeft om tot het besluit te komen en in elk geval moet de verwerende partij verzoekende partijen hiervan op de hoogte stellen zodat verzoekende partijen hun standpunt hierover kenbaar kunnen maken. Indien de verwerende partij zelf het dossier actualiseert met door de verwerende partij opgezochte informatie - zoals in casu met het voormelde overlijden - dan moet de

verwerende partij verzoekende partijen de mogelijkheid bieden om hun standpunt kenbaar te maken. Dit is in deze niet gebeurd. Aan verzoekende partijen is door de verwerende partij na het indienen van de aanvraag en het door de gemeente (...) overmaken van het aanvraagdossier aan de verwerende partij niets gevraagd zodat verzoekende partijen dan ook met verstomming geslagen waren en zijn door de bestreden beslissing. Door verzoekende partijen niet de mogelijkheid te geven hun standpunt kenbaar te maken i.v.m. het door de verwerende partij opgezochte gegeven van het overlijden van hun Nederlandse Unieburger echtgenoot/stiefvader de heer B.P. (...), schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit alles geldt des te meer daar

- het aanvraagdossier van verzoekende partijen volledig is; zo niet, had de gemeente (...) de aanvraag niet overgemaakt aan de verwerende partij
- verzoekende partijen en hun echtgenoot/stiefvader de Nederlandse Unieburger de heer B.P. (...) ervan overtuigd zijn het gevraagde verblijf van meer dan drie maanden te bekommen gelet op de vervulde voorwaarden zoals gesteld door artikel 40bis §1 en §2 1° en 3° en §4 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980: huwelijk/kind van de echtgenoot van de Unieburger wiens biologische vader de heer H.O. (...) toestemming geeft (stuk 4, stuk 5 en stuk 6), voldoende bestaansmiddelen (stuk 8), ziekteverzekering (stuk 9), gezinscel (stuk 10, 16, 19 en 21)
- het overlijden van de Nederlandse Unieburger de heer B.P. (...) - maar 48 jaar geworden! - volstrekt onvoorzien en onverwacht is (stuk 11)
- verzoekende partijen hun echtgenoot/stiefvader de heer B.P. (...) begraven te (...) (stuk 12)
- na het overlijden van de Nederlandse Unieburger de heer B.P. (...) verzoekende partijen overmand door verdriet maar met de nodige ijver hun gezinsleven in België verderzetten:
  - verzoekende partij mevrouw H.V. (...) zet naast haar opzet om een zelfstandige zaak uit te bouwen haar inburgering verder, zij volgt verder Nederlandse les (zij behaalde intussen het certificaat van de opleiding NT2 Richtgraad 1 en is ingeschreven vanaf maart 2020 voor maatschappelijke oriëntatie (stuk 13)
  - verzoekende partij juffrouw H.S. (...) gaat - zo wordt bevestigd door de twee schoolattesten - verder naar school in Maasmechelen alwaar zij - zo blijkt uit haar rapport - mooie resultaten behaalt (stuk 14)
  - verzoekende partij mevrouw H.V. (...) heeft een notaris aangesteld om de erfenis te regelen van wijlen haar echtgenoot de heer B.P. (...) (stuk 15)
  - verzoekende partijen wonen, zoals vermeld op het attest samenstelling van gezin per 03/10/2019 (stuk 16), nog steeds te (...) waarvan verzoekende partij mevrouw H.V. (...) conform de akte van bekendheid (stuk 17) het levenslang vruchtgebruik heeft en van waaruit zij wil werken
  - verzoekende partijen kunnen zelf in hun levensonderhoud voorzien en moeten geen beroep doen op de Belgische sociale bijstand zoals blijkt uit de gegevens vermeld in de schrijvens d.d. 8 en 26 november 2019 en januari 2020 van het pme pensioenfonds, het schrijven van de Sociale Verzekeringsbank d.d. 3 februari 2020 en het overzicht dagelijkse bank - toestand (stuk 18)
  - verzoekende partijen hebben reeds een netwerk in België uitgebouwd (stuk 20).

Artikel 42 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 bepaalt dat "Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier." waarbij "Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning."

Hetgeen hierboven is uiteengezet - tevens wordt in deze verwezen naar de uiteenzetting hieronder in het kader van het derde en het vierde onderdeel - gestaafd met de nodige stukken is "het geheel van de elementen van het dossier".

Hiervan is in de bestreden beslissing niets terug te vinden dit niettegenstaande de gegevens vermeld onder de eerste drie bolletjes wel degelijk gekend zijn aan de verwerende partij en de gegevens vermeld onder het vierde en vijfde bolletje, indien deze al niet gekend waren aan de verwerende partij, gekend hadden geweest indien de verwerende partij zorgvuldig had gehandeld en zoals hierboven uiteengezet, aan verzoekende partijen de mogelijkheid had gegeven hun standpunt kenbaar te maken i.v.m. het door de verwerende partij opgezochte gegeven van het overlijden van hun Nederlandse Unieburger echtgenoot/stiefvader de heer B.P. (...).

Over deze elementen met geen woord reppen in de bestreden beslissing schendt de hierboven aangehaalde motiveringsplicht zowel formeel als materieel en getuigt van een gebrek aan fair play en van onzorgvuldigheid.

Aangezien de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het geheel van de elementen van het dossier schendt de bestreden beslissing tevens artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien is het, uitgaande voor de voormelde elementen die het geheel van het dossier vormen, onzorgvuldig en onredelijk om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren te meer daar de overweging in de bestreden beslissing "Aangezien betrokkenen zich niet meer bij de referentiepersoon kunnen voegen, ...kan niet worden vastgesteld dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan" niet pertinent is aangezien deze overweging terug slaat op het in de bestreden beslissing volstrekt verkeerd - zoals in het kader van het eerste onderdeel aangetoond - vermelde in casu niet van toepassing zijnde "Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Beide partner moeten aan de volgende voorwaarden voldoen: (...) b) met elkaar komen samenleven; (...)'. Het weze trouwens opgemerkt dat verzoekende partijen zich wel degelijk gevoegd hebben bij de referentiepersoon te (...) en de referentiepersoon wel degelijk begeleid hebben. Het feit dat de referentiepersoon op heden is overleden, doet daaraan geen afbreuk.

De verwerende partij had dan ook het recht op verblijf moeten erkennen rekening houdend met het geheel van de elementen van het dossier die in de bestreden beslissing zelf hadden moeten beoordeeld worden. De verwerende partij had verzoekende partijen in het bezit moeten stellen van een verblijfsvergunning in plaats van een bijlage 20.

Door dit niet te doen, schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht, de fair play, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 42 in samenhang met artikel 40bis §1 en §2 1° en 3° en §4 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en artikel 52 §4 van het K.B. d.d. 08.10.1981.

Het hierboven uiteengezet standpunt wordt bovendien gesterkt door het algemeen rechtsbeginsel (naar intern recht en van de Europese Unie) van het hoorrecht in samenhang met artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat voorziet in een hoorrecht "van eenieder...voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Niet kan worden betwist dat de bestreden beslissing een voor verzoekende partijen nadelige individuele maatregel is.

De bestreden beslissing dient dan ook in elk geval om de in het kader van het tweede onderdeel uiteengezette argumenten te worden nietig verklaard.

• derde onderdeel: geen rekening gehouden met de belangen van het minderjarig kind

Niet kan worden betwist dat de bestreden beslissing tevens betrekking heeft op een minderjarige meer bepaald verzoekende partij juffrouw H.S. (...). Zulks wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk erkend. Immers vermeldt de bestreden beslissing "+ kind: H.S. (...) - Oekraïense - RR: (...)". (stuk 1) De minderjarige verzoekende partij H.S. (...) is dan ook - net zoals haar mama verzoekende partij mevrouw H.V. (...) - rechtstreeks voorwerp van de bestreden beslissing.

Niettegenstaande de bestreden beslissing aldus uitdrukkelijk erkent dat deze tevens betrekking heeft op een minderjarige, wordt in de bestreden beslissing met geen woord gerept over de minderjarige verzoekende partij H.S. (...) en haar belangen. De bestreden beslissing houdt dus geen rekening met de belangen van de minderjarige verzoekende partij H.S. (...).

Dit is strijdig met de hierboven geciteerde artikelen 24.1. en 24.2. van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in samenhang met artikel 22bis van de Grondwet in samenhang met de artikelen 3, 4, 6 en 12 van het IVRK. Voormelde artikelen stellen allen voorop dat in beslissingen waarbij minderjarige kinderen betrokken zijn - zoals de bestreden beslissing - het belang van de minderjarige kinderen een eerste dan wel essentiële overweging vormt. In de bestreden beslissing wordt behalve de identiteitsgegevens van de minderjarige geen woord vermeld i.v.m. de minderjarige verzoekende partij H.S. (...)!

Desbetreffend worden ook het voormelde artikel 8 van het EVRM en het voormelde artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden. Deze artikelen stellen de eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voorop. Artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepalen dat bij beslissingen zoals in casu de

bestreden beslissing het privé-, familie- en gezinsleven moet worden gerespecteerd waarbij een zorgvuldige afweging van belangen dient te gebeuren, de zogenaamde fair balance toets.

“Om te weten hoe inzake artikel 8 EVRM deze balans gemaakt dient te worden, dient volgens het EHRM rekening gehouden te worden met de volgende omstandigheden en beginselen:...het belang en het welzijn van de kinderen, ...”. (DENYS, L., Handboek voor de advocaat-stagiair 2017-2018 Vreemdelingenrecht, Orde van Vlaamse Balies i.s.m. Wolters Kluwer, 2017, 1049-1051)

waarbij

“Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind” (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Het weze herhaald dat in de bestreden beslissing - behalve de identiteitsgegevens van de minderjarige - met geen woord wordt gesproken over de minderjarige verzoekende partij H.S. (...)! Er kan dan ook niet worden vastgesteld of de verwerende partij is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging zoals de verwerende partij behoorde te doen in het licht van de voormelde artikelen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de Grondwet, het IVRK en het EVRM.

De artikelen 24.1. en 24.2. van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in samenhang met artikel 22bis van de Grondwet en in samenhang met de artikelen 3, 4, 6 en 12 van het IVRK en in samenhang met artikel 8 van het EVRM zijn dan ook geschonden door de bestreden beslissing.

De minderjarige verzoekende partij H.S. (...) is - zij is vijftien en kan derhalve haar menig zeker weergeven - ook niet gehoord alvorens de bestreden beslissing te nemen. Aangezien de minderjarige verzoekende partij H.S. (...) niet is gehoord, is middels de bestreden beslissing dan ook geen passend belang gehecht aan haar mening hetgeen nochtans vooropgesteld wordt door artikel 24.1. van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in samenhang met de overige hiervoor vermelde wettelijke bepalingen die het belang van het kind vooropstellen.

Door geen zorgvuldig en afdoend onderzoek te doen naar en geen beoordeling te maken van de belangen van het in deze betrokken minderjarige kind en het kind niet te horen handelt de verwerende partij tevens in strijd met het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en is de bestreden beslissing aangetast door een motiveringsgebrek.

De bestreden beslissing dient dan ook in elk geval om de in het kader van het derde onderdeel uiteengezette argumenten te worden nietig verklaard.

• vierde onderdeel: geen rekening gehouden met het gezins- en privéleven van verzoekende partijen in België

Op 4 augustus 2018 treedt verzoekende partij mevrouw H.V. (...) in Oekraïne in het huwelijk met de in België wonende Nederlander de heer B.P. (...), geboren te (...) (Nederland) op (...) 1971. Getuige hiervan de - vertaald naar het Nederlands en met apostille - huwelijksakte. (stuk 5)

Op het moment van het huwelijk op 4 augustus 2018 hebben verzoekende partij mevrouw H.V. (...) en de heer B.P. (...) al meerdere jaren een liefdesrelatie. De heer B.P. (...) heeft die voorafgaande jaren ook een warme relatie opgebouwd met verzoekende partij juffrouw H.S. (...).

Verzoekende partij mevrouw H.V. (...) en haar echtgenoot de in België wonende Nederlander de heer B.P. (...) besluiten hun gezinsleven verder op en uit te bouwen in België en in augustus 2019 komt verzoekende partij mevrouw H.V. (...) naar België samen met haar minderjarige dochter verzoekende partij juffrouw H.S. (...). De papa van verzoekende partij juffrouw H.S. (...) de heer H.O (...) geeft toelating - vertaald naar het nederlands en met apostille - voor permanent verblijf van zijn dochter verzoekende partij juffrouw H.S. (...) in België. (stuk 6)

Verzoekende partijen wonen samen met hun echtgenoot/stiefvader de Nederlandse de heer B.P. (...) te (...).

Verzoekende partijen zijn samen met hun echtgenoot/stiefvader de Nederlandse de heer B.P. (...) erg gelukkig tot het noodlot toeslaat.

Totaal onverwacht overlijdt, zo wordt bevestigd in de akte van overlijden (stuk 11), de heer B.P. (...) op 1 oktober 2019.

Verzoekende partijen begraven hun echtgenoot en stiefvader op de begraafplaats te (...). (stuk 12)

Overmand door verdriet maar met de nodige ijver zetten verzoekende partijen hun leven in België verder:

- verzoekende partij mevrouw H.V. (...) zet naast haar opzet om een zaak uit te bouwen haar inburgering verder, zij volgt verder Nederlandse les (zij behaalde intussen het certificaat van de opleiding NT2 Richtgraad 1 en is ingeschreven vanaf maart 2020 voor maatschappelijke oriëntatie (stuk 13)

- verzoekende partij juffrouw H.S. (...) gaat - zo wordt bevestigd door de twee schoolattesten - verder naar school in Maasmechelen alwaar zij - zo blijkt uit haar rapport - mooie resultaten behaalt (stuk 14)

- verzoekende partij mevrouw H.V. (...) heeft een notaris aangesteld om de erfenis te regelen van wijlen haar echtgenoot de heer B.P. (...) (stuk 15)

- verzoekende partijen wonen, zoals vermeld op het attest samenstelling van gezin per 03/10/2019 (stuk 16), nog steeds te (...) waarvan verzoekende partij mevrouw H.V. (...) conform de akte van bekendheid (stuk 17) het levenslang vruchtgebruik heeft en van waaruit zij wil werken

- verzoekende partijen kunnen zelf in hun levensonderhoud voorzien en moeten geen beroep doen op de Belgische sociale bijstand zoals blijkt uit de gegevens vermeld in de schrijvens d.d. 8 en 26 november 2019 en januari 2020 van het pme pensioenfonds, het schrijven van de Sociale Verzekeringsbank d.d. 3 februari 2020 en het overzicht dagelijkse bank - toestand (stuk 18)

- verzoekende partijen hebben reeds een netwerk in België uitgebouwd (stuk 20).

Verzoekende partijen hebben dus wel degelijk hun gezinsleven en privéleven in België. Het jammerlijke totaal onverwachte overlijden van hun echtgenoot/stiefvader de heer B.P. (...) doet hieraan geen afbreuk.

In bovenstaande omstandigheden en uitgaande van bovenstaande gegevens het recht op verblijf van meer dan drie maanden weigeren is een schending van het recht op gezinsleven en privé-leven van verzoekende partijen en is niet zorgvuldig en redelijk.

Dergelijke weigering geeft geen blijk van een behoorlijke belangenafweging.

Het weze herhaald dat

- verzoekende partijen hun echtgenoot/stiefvader de heer B.P. in (...) hebben begraven (stuk 12)

- verzoekende partij mevrouw H.V. (...) het levenslang vruchtgebruik heeft van de woning van haar echtgenoot de heer B.P. (...) te (...) alwaar verzoekende partij mevrouw H.V. (...) en juffrouw H.S. (...) samen wonen (stuk 17).

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in samenhang met de schending van artikel 8 van het EVRM en de schending van artikel 22 van de Grondwet en in het licht daarvan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing dient dan ook in elk geval om de in het kader van het vierde onderdeel uiteengezette argumenten te worden nietig verklaard.

Conclusie:

Het enig middel is integraal gegrond.

*****

Samenvattend:

Zowel het beroep als de synthesesmemorie zijn tijdig ingediend en dus ratione temporis ontvankelijk.

Verzoekende partijen hebben belang bij het beroep. Het beroep kan dus niet onontvankelijk worden verklaard wegens het ontbreken van belang in hoofde van verzoekende partijen. Het beroep is derhalve ontvankelijk. Het niet voorhanden zijn van een wettelijke basis voor de bestreden beslissing, het ten onrechte niet toekennen van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, het geen rekening houden met de belangen van het minderjarig kind en het geen rekening houden met het gezins- en privéleven van verzoekende partijen in België maken een schending uit van het legaliteitsbeginsel, van de motiveringsplicht zoals hierboven omschreven, van het beginsel van de fair play, van het

zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheids-/proportionaliteits(evenredigheids)beginsel, van artikel 40bis §1 en §2 1° en 3° en §4 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met artikel 42 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en artikel 52 §4 van het K.B. d.d. 08.10.1981 en van het algemeen rechtsbeginsel (naar intern recht en van de Europese Unie) van het hoorrecht in samenhang met artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van de belangen van het minderjarige kind zoals vervat in artikel 24.1. en artikel 24.2. van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in samenhang met artikel 22bis van de Grondwet en in samenhang met artikel 3, artikel 4, artikel 6 en artikel 12 van het IVRK en in samenhang met artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in samenhang met artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet. Het enig middel is dus integraal gegrond. Het beroep is gegrond.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet alsook naar het feit dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter niet aan de vereiste voorwaarden voldoen om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Er wordt verduidelijkt dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter een aanvraag tot gezinshereniging deden in functie van hun Nederlandse echtgenoot/stiefvader, overeenkomstig de bepalingen van artikel 40bis, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde motiveert verder dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de referentiepersoon op 1 oktober 2019 overleden is, dat de betrokkenen zich niet meer bij de referentiepersoon kunnen voegen, zoals bepaald in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en dat aldus niet kan worden vastgesteld dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan zodat het recht op verblijf aan de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter geweigerd wordt.

De verzoekende partijen betogen in de synthesesmemorie dat de bestreden beslissing artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet als enige juridische basis vermeldt om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, dat deze verwijzing volstrekt onjuist is, dat het vermelden in de bestreden beslissing van een wettelijke basis als de reden om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren die niet juist is en niet van toepassing is op hen in elk geval tot gevolg heeft dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is en minstens niet afdoende gemotiveerd is.

De Raad herhaalt dat de formele motiveringsplicht de overheid ertoe verplicht om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De verzoekende partijen kunnen *in casu* niet dienstig betogen dat de bestreden beslissing niet, minstens niet afdoende, gemotiveerd is. Immers wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 40bis, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, en gesteld dat de betrokkenen niet voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, nu de referentiepersoon overleden is en zij zich aldus niet meer bij hem kunnen voegen conform artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen kunnen niet gevolgd worden waar zij laten uitschijnen dat in de bestreden beslissing enkel gewezen wordt op artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gewezen op de (correcte) juridische basis voor deze beslissing, meer bepaald de artikelen artikel 40bis, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, waarna wordt gemotiveerd dat de Nederlandse referentiepersoon is overleden op 1 oktober 2019 en dat aldus niet kan worden vastgesteld dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan daar de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter zich niet meer kunnen voegen bij de referentiepersoon zoals bepaald in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Deze motieven volstaan om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gronden de bestreden beslissing is genomen.

Het louter verkeerdelijk en/of overtollig citeren in de bestreden beslissing van artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen, te meer nu niet blijkt dat werd vastgesteld dat niet aan de verblijfsvoorwaarden werd voldaan daar de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter niet met de referentiepersoon komen samenleven, doch wel blijkt dat aan de verblijfsvoorwaarden niet werd voldaan omdat de betrokkenen zich niet meer bij de referentiepersoon kunnen 'voegen', zoals ook vereist door artikel 40bis, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing. De Raad verwijst ook naar de uiteenzetting onder punt 3.8.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing is gesteund en waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

3.5. Artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot (...), die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

3.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij meent dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter niet voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie daar de

echtgenoot/stiefvader in functie van wie zij hun aanvraag hebben ingediend op 1 oktober 2019 overleden is en de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter zich dan ook niet meer, zoals bepaald in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, bij de referentiepersoon kunnen voegen.

3.7. De verzoekende partijen betogen in een eerste onderdeel van hun enig middel dat de bestreden beslissing artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet als enige juridische basis vermeldt om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, dat deze verwijzing echter volstrekt onjuist is, dat artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet immers handelt over de partner met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, terwijl het *in casu* gaat, voor wat betreft de eerste verzoekende partij, over de echtgenote van de Unieburger, de Nederlander B.P., zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet en, voor wat betreft de minderjarige dochter van de verzoekende partijen, over de bloedverwant in neergaande lijn van de echtgenote van de Unieburger, de Nederlander B.P., zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat de wettelijke basis die wordt vermeld in de bestreden beslissing om de weigering juridisch te staven, zijnde artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, dan ook compleet niet juist is aangezien deze gewoonweg niet van toepassing is en kan zijn op de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter, dat artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet over partners gaat die overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap hebben gesloten en dit voor geen van hen het geval is, dat noch artikel 40bis, §2, 1° noch artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet het hebben over *“Beide partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen: (...) b) met elkaar komen samenleven; (...)”*, hetgeen nochtans wordt aangegeven in de bestreden beslissing als de reden om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, dat de bestreden beslissing dan ook verstoken is van enige juridische/wettelijke basis, hetgeen dient te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, dat immers een beslissing zonder juridische/wettelijke basis het legaliteitsbeginsel schendt, dat het vermelden in de bestreden beslissing van een wettelijke basis als de reden om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren die niet juist is en niet van toepassing is op de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter uiteraard getuigt van onzorgvuldigheid zodat hierdoor ook het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden met als noodzakelijk gevolg de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.8. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen betogen, stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet alleen naar artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet verwijst, maar ook naar artikel 40bis, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Er wordt in de bestreden beslissing uiteengezet dat het gaat om gezinshereniging met de echtgenoot/stiefvader, wat overigens niet door de partijen wordt betwist. Daar artikel 40bis, §2, 1° en 3° stelt dat de echtgenoot en de bloedverwant in neergaande lijn van de echtgenoot, die zich bij de burger van de Unie voegen, als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd, verwijst de bestreden beslissing naar de toepasselijke rechtsgrond. Het louter verkeerdelijk en/of overtollig citeren in de bestreden beslissing van artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen en de overige motieven van de bestreden beslissing, te meer nu niet blijkt dat werd vastgesteld dat niet aan de verblijfsvoorwaarden werd voldaan daar de betrokkenen niet met de referentiepersoon komen samenleven, doch wel blijkt dat aan de verblijfsvoorwaarden niet werd voldaan omdat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter zich niet meer bij de referentiepersoon kunnen ‘voegen’, zoals ook vereist door artikel 40bis, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing. Nu uit artikel 40bis, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet blijkt dat, om als familielid van een burger van de Unie te worden beschouwd, de echtgenote en de stiefdochter zich bij de referentiepersoon moeten voegen, kunnen de verzoekende partijen aldus niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing is verstoken van enige juridische/wettelijke basis, hetgeen dient te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, dat immers een beslissing zonder juridische/wettelijke basis het legaliteitsbeginsel schendt. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing immers wordt verwezen naar de toepasselijke bepalingen van artikel 40bis, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet.

Nu uit de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke grondslag blijkt, met name dat aan de verblijfsvoorwaarden niet werd voldaan omdat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter zich niet meer – gelet op diens overlijden op 1 oktober 2019 – bij de referentiepersoon kunnen ‘voegen’, zoals ook vereist door artikel 40bis, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, is de verwijzing naar en citering uit artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet niet relevant. De overige motieven schragen op afdoende wijze de bestreden beslissing waardoor de verzoekende partijen niet dienstig kunnen aanvoeren dat het vermelden van een verkeerde wettelijke basis tot gevolg heeft dat de beslissing niet of niet afdoende gemotiveerd is. De

verzoekende partijen hebben voorts, gelet op het feit dat de overige motieven de bestreden beslissing zowel feitelijk als juridisch afdoende schragen, ook geen belang bij hun kritiek dat het vermelden van een verkeerde wettelijk basis getuigt van onzorgvuldigheid. Immers blijkt dat de verwerende partij, hoewel zij foutief verwijst naar artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, haar beslissing alsnog steunt op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld en naar de correcte wettelijke basis, minstens maken de verzoekende partijen het tegendeel niet aannemelijk.

3.9. De verzoekende partijen betogen in een tweede onderdeel bij hun enig middel dat het automatisme dat de verwerende partij blijkt te hanteren – echtgenoot/stiefvader overleden en dus geen recht meer op verblijf van meer dan drie maanden – niet correct is. Zij stellen dat het overlijden van de heer B.P. een gegeven is dat zich op het moment van het indienen van de aanvraag nog niet had voorgedaan, dat de aanvraag immers ingediend is op 26 augustus 2019 en dat de heer B.P. overleden is op 1 oktober 2019, dat de bestreden beslissing nochtans verwijst naar het overlijden van de heer B.P. als feitelijk gegeven om de bestreden beslissing vermeend te staven, dat de bestreden beslissing stelt dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de heer B.P. op 1 oktober 2019 overleden is, dat het overlijden aldus een nieuw gegeven is waarmee de verwerende partij de aanvraag actualiseert, dat de verwerende partij derhalve beslist de bestreden beslissing te steunen op informatie die de verwerende partij zelf heeft opgezocht, dat de verwerende partij in dat geval moet nagaan of zij alle mogelijke informatie heeft om tot het besluit te komen en in elk geval de verzoekende partijen hiervan op de hoogte moet stellen zodat de verzoekende partijen hun standpunt hierover kenbaar kunnen maken, dat indien de verwerende partij zelf het dossier actualiseert met de door haar opgezochte informatie, zij de verzoekende partijen de mogelijkheid moet bieden om hun standpunt kenbaar te maken, dat dit in deze niet is gebeurd, dat door de verwerende partij na het indienen van de aanvraag en het door de gemeente overmaken van het aanvraagdossier niets aan de verzoekende partijen is gevraagd zodat zij dan ook met verstomming geslagen waren en zijn door de bestreden beslissing, dat door hen niet de mogelijkheid te geven hun standpunt kenbaar te maken in verband met het door de verwerende partij opgezochte gegeven van het overlijden van de heer B.P., de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

3.10. In zoverre de verzoekende partijen stellen dat het automatisme dat de verwerende partij blijkt te hanteren – echtgenoot/stiefvader overleden en dus geen recht meer op verblijf van meer dan drie maanden – niet correct is, dat het overlijden van B.P. een gegeven is dat zich op het moment van het indienen van de aanvraag nog niet had voorgedaan, dat de aanvraag immers ingediend is op 26 augustus 2019 en dat de heer B.P. overleden is op 1 oktober 2019, dat de bestreden beslissing nochtans verwijst naar het overlijden van de heer B.P. als feitelijk gegeven om de bestreden beslissing vermeend te staven, kan de Raad slechts vaststellen dat zij met dit betoog geenszins aantonen dat de vaststelling in de bestreden beslissing, met name dat de referentiepersoon overleden is, dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter zich aldus niet bij hem kunnen voegen, en dat aldus het verblijfsrecht wordt geweigerd, foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is. Zij maken immers niet aannemelijk dat de verwerende partij de aanvraag niet kon actualiseren met informatie die zij via het rijksregister ter beschikking had, noch tonen zij aan dat de verwerende partij, gelet op het feit dat het overlijden zich op het moment van het indienen van de aanvraag nog niet had voorgedaan, het overlijden van de referentiepersoon niet in rekening mocht brengen om over te gaan tot de weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Daar waar de verzoekende partijen stellen dat het automatisme dat de verwerende partij blijkt te hanteren, met name dat de echtgenoot/stiefvader overleden is en de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter dus geen recht meer hebben op verblijf van meer dan drie maanden, niet correct is, beperken zij zich tot een bewering die zij geenszins aannemelijk maken.

3.11. Daar waar verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissing stelt dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de heer B.P. op 1 oktober 2019 overleden is, dat het overlijden aldus een nieuw gegeven is waarmee de verwerende partij de aanvraag actualiseert, dat de verwerende partij derhalve beslist de bestreden beslissing te steunen op informatie die de verwerende partij zelf heeft opgezocht, dat de verwerende partij in dat geval moet nagaan of zij alle mogelijke informatie heeft om tot het besluit te komen en in elk geval de verzoekende partijen hiervan op de hoogte moet stellen zodat de verzoekende partijen hun standpunt hierover kenbaar kunnen maken, lijken zij te doelen op *“het algemeen rechtsbeginsel (naar intern recht en van de Europese Unie) van het hoorrecht in samenhang met artikel 41 van het Handvest”*.

De verzoekende partijen verwijzen verder nog naar artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Ze betogen dat dit artikel bepaalt dat bij de erkenning rekening wordt gehouden met het geheel van elementen, dat

hetgeen uiteengezet in punt 3.13. gestaafd met de nodige stukken “het geheel van de elementen van het dossier” is, dat hiervan in de bestreden beslissing niets terug te vinden is, dit niettegenstaande dat bepaalde gegevens gekend waren bij de verwerende partij, en andere, indien deze al niet gekend waren aan de verwerende partij, gekend hadden geweest indien de verwerende partij zorgvuldig had gehandeld en aan de verzoekende partijen de mogelijkheid had gegeven hun standpunt kenbaar te maken in verband met het door de verwerende partij opgezocht gegeven van het overlijden van de heer B.P., dat over deze elementen met geen woord reppen de motiveringsplicht schendt en getuigt van onzorgvuldigheid en gebrek aan fair play, dat gezien de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het geheel van de elementen van het dossier, artikel 42 van de Vreemdelingenwet geschonden is, dat het bovendien, uitgaande van de voormelde elementen die het geheel van het dossier vormen, onzorgvuldig en onredelijk is om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.

3.12. De Raad stelt vooreerst vast dat niet blijkt dat de verzoekende partijen zich dienstig kunnen beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre de verzoekende partijen zich beroepen op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

3.13. *In casu* stellen de verzoekende partijen dat het aanvraagdossier volledig is, zo niet had de gemeente de aanvraag niet overgemaakt aan de verwerende partij, dat zij en hun echtgenoot/stiefvader ervan overtuigd waren het gevraagde verblijf van meer dan drie maanden te bekommen, gelet op de vervulde voorwaarden zoals gesteld door artikel 40bis, §1, §2, 1° en 3°, en §4 van de Vreemdelingenwet: huwelijk/kind van de echtgenoot van de Unieburger wiens biologische vader, de heer H.O. toestemming geeft en (gelet op het voorhanden zijn van) voldoende bestaansmiddelen, een ziekteverzekering en een gezinscel, dat het overlijden van de heer B.P. – maar 48 jaar geworden – volstrekt onvoorzien en onverwacht is, dat zij de heer B.P. hebben begraven te Dilsen-Stokkem, dat na het overlijden van de heer B.P. zij overmand door verdriet maar met de nodige ijver hun gezinsleven in België verderzetten. De verzoekende partijen concretiseren dit door te stellen dat de eerste verzoekende partij naast haar opzet om een zelfstandige zaak uit te bouwen haar inburgering verderzet, dat zij verder Nederlandse les volgt, dat zij intussen het certificaat van de opleiding NT2 Richtgraad 1 behaalde en is ingeschreven vanaf maart 2020 voor maatschappelijke oriëntatie, dat de minderjarige dochter van de eerste verzoekende partij, zo wordt bevestigd door de twee schoolattesten, verder naar school gaat in Maasmechelen alwaar zij – zo blijkt uit haar rapport – mooie resultaten behaalt, dat de eerste verzoekende partij een notaris heeft aangesteld om de erfenis te regelen van wijlen haar echtgenoot de heer B.P., dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter nog steeds op hetzelfde adres wonen, zoals vermeld op het attest samenstelling van gezin van 3 oktober 2019, dat de eerste verzoekende partij conform de akte van bekendheid het levenslang vruchtgebruik van de woning heeft en dat zij van daaruit wil werken, dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter zelf in hun levensonderhoud kunnen voorzien en geen beroep moeten doen op de Belgische sociale bijstand zoals blijkt uit de gegevens vermeld in de schrijvens d.d. 8 en 26 november 2019 en januari 2020 van het pme pensioenfonds, het schrijven van de Sociale Verzekeringsbank d.d. 3 februari 2020 en het overzicht dagelijkse banktoestand, dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter reeds een netwerk in België hebben uitgebouwd. De verzoekende partijen leggen ter staving de nodige stukken voor.

3.14. Ondanks het uitgebreid betoog laten de verzoekende partijen na om uiteen te zetten op welke wijze voornoemde elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, mochten zij hierover gehoord zijn geweest. Zij maken aldus niet aannemelijk

dat de verwerende partij tot een ander besluit had kunnen komen, hadden zij voornoemd betoog voor het nemen van de bestreden beslissing kunnen voeren. Zij tonen niet aan dat deze elementen een andere beoordeling van het “voegen bij” had kunnen rechtvaardigen.

Evenmin tonen zij aan op grond van welke bepaling de verwerende partij gehouden was, niettegenstaande niet voldaan was aan de verblijfsvoorwaarden van het “voegen bij”, met de hierboven door de verzoekende partijen opgesomde elementen rekening te houden. De verwijzing naar artikel 42 van de Vreemdelingenwet is in dit verband niet dienstig. Immers wordt in voormelde bepaling enkel gesteld dat bij de erkenning rekening wordt gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. De verzoekende partijen tonen niet aan dat bij het beoordelen van de wettelijk voorziene verblijfsvoorwaarden geen rekening werd gehouden met “het geheel van de elementen van het dossier”. Hierbij merkt de Raad nog op dat de verzoekende partijen de motieven dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter zich sinds diens overlijden niet langer konden voegen bij de referentiepersoon niet weerleggen of ontcrachten zoals blijkt uit onderhavig arrest, of hieromtrent niet aantonen dat zij bijkomende informatie hadden kunnen aanreiken die tot een ander besluit betreffende het voldaan zijn aan de verblijfsvoorwaarden had kunnen leiden, doch enkel lijken te menen dat bepaalde elementen een verblijf in België rechtvaardigen en dan ook menen dat deze elementen in rekening hadden moeten worden gebracht.

Door het louter voorhouden dat het gelet op de voormelde elementen die het geheel van het dossier vormen, onzorgvuldig en onredelijk is om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, tonen zij geenszins aan dat de gemachtigde bij het beoordelen van het al dan niet voldaan zijn aan de verblijfsvoorwaarden, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld of bepaalde relevante elementen veronachtzaamd heeft.

Waar de verzoekende partijen onder meer wijzen op het indienen van een volledig dossier en het vervullen van de voorwaarden van onder meer voldoende bestaansmiddelen en het hebben van een ziekteverzekering, wijst de Raad erop dat door vast te stellen dat een van de voorwaarden voor gezinshereniging niet werd vervuld, namelijk het “voegen bij”, de andere voorwaarden niet verder dienden onderzocht te worden.

Waar de verzoekende partijen betogen dat zij ervan overtuigd waren het gevraagde verblijf van meer dan drie maanden te bekomen, tonen zij geenszins aan waarop zij deze overtuiging konden steunen. Immers blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat de afgifte van een verblijfstitel, naar Belgisch recht, de afgifte van een bijlage 19ter, als bedoeld in artikel 10, lid 1 van richtlijn 2004/38 aan een derdelander geen rechten schept, maar dat het gaat om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht (zie in die zin arresten het Hof van Justitie van 21 juli 2011, Dias, C-325/09, EU:C:2011:498, punt 48, en 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 60). Daarnaast blijkt uit de “aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie” van 26 augustus 2019, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de verwerende partij overeenkomstig artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit de aanvraag zal onderzoeken. Pas na het onderzoek zal aldus kunnen blijken dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter verblijfsrecht hebben. De verzoekende partijen lijken er ten onrechte van uit te gaan dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter op het ogenblik van het indienen van een aanvraag reeds over een onherroepelijk of zeker recht op verblijf beschikten. Er is echter slechts sprake van een onherroepelijk vastgesteld recht indien de overheid heeft vastgesteld dat de wettelijke voorwaarden zijn vervuld en zij aldus het verblijfsrecht heeft erkend, wat op het ogenblik van het indienen van de aanvragen nog niet het geval is. Uit het arrest nr. 241.179 van de Raad van State van 30 maart 2018 blijkt immers dat de erkenning van het recht op gezinshereniging niet enkel vereist dat de aanvrager erover beschikt wanneer hij er aanspraak op kan maken, maar ook op het ogenblik dat de overheid een beslissing neemt over zijn aanvraag. Bij de beoordeling van de vraag of verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging moet de gemachtigde zich dan ook plaatsen op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing neemt, en niet op het ogenblik waarop de aanvraag werd ingediend.

In zoverre de verzoekende partijen verwijzen naar het overlijden van de referentiepersoon en stellen dat het volstrekt onvoorzien en onverwacht was, tonen zij geenszins aan op welke manier de verwerende partij hiermee rekening had moeten of kunnen houden, anders dan hetgeen zij in de bestreden beslissing uiteen heeft gezet, met name dat de referentiepersoon overleden is en dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter zich aldus niet bij hem kunnen voegen.

De verzoekende partijen voeren daarnaast ook elementen aan die “indien deze al niet gekend waren, gekend hadden geweest indien de verwerende partij zorgvuldig had gehandeld en (...) aan de verzoekende partijen de mogelijkheid had gegeven hun standpunt kenbaar te maken i.v.m. met het door de verwerende partij opgezochte gegeven van het overlijden van [de referentiepersoon] (...)”, met name dat zij de referentiepersoon begraven hebben te Dilsen-Stokkem en dat na het overlijden van de referentiepersoon zij overmand door verdriet maar met de nodige ijver hun gezinsleven in België verderzetten. De Raad herhaalt dat de verzoekende partijen niet aantonen op grond van welke bepaling de verwerende partij gehouden was, niettegenstaande niet voldaan was aan de verblijfsvoorwaarden van het “voegen bij”, met deze elementen rekening te houden. De verzoekende partijen tonen voorts niet aan op welke wijze deze elementen relevant zijn voor het beoordelen van het zich “voegen bij”, noch tonen zij aan dat de bestreden beslissing een invloed heeft op deze omstandigheden. De bestreden beslissing houdt immers geen verwijderingsmaatregel in.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin tonen de verzoekende partijen de schending aan van artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

3.15. De verzoekende partijen stellen daarnaast nog dat het bovendien, uitgaande van de voormelde elementen die het geheel van het dossier vormen, onzorgvuldig en onredelijk is om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren te meer daar de overweging in de bestreden beslissing “aangezien betrokkene zich niet meer bij de referentiepersoon kunnen voegen, ... kan niet worden vastgesteld dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan”, niet pertinent is aangezien deze overweging terug slaat op het in de bestreden beslissing volstrekt verkeerdt vermeldde *in casu* niet van toepassing zijnde artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, dat het weze opgemerkt dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter zich wel degelijk gevoegd hebben de referentiepersoon en de referentiepersoon wel degelijk begeleid hebben, dat het feit dat de referentiepersoon op heden overleden is, daaraan geen afbreuk doet, dat de verwerende partij dan ook het recht op verblijf had moeten erkennen rekening houdend met het geheel van de elementen van het dossier die in de bestreden beslissing zelf hadden moeten beoordeeld worden, dat de verwerende partij de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter in het bezit had moeten stellen van een verblijfsvergunning in plaats van een bijlage 20.

Vooreerst herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing gegrond is op de bepalingen van artikel 40bis, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, dat de verwijzing naar 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet niet relevant is. Eveneens wordt nogmaals opgemerkt dat niet wordt gesteld dat niet aan de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan omdat de referentiepersoon en de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter niet met elkaar komen samenleven, doch wel omdat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter zich, omwille van het overlijden van de referentiepersoon, niet meer bij hem kunnen voegen.

Met het betoog dat het onzorgvuldig en onredelijk is om het verblijf te weigeren omdat zij zich niet meer bij de referentiepersoon kunnen voegen, dat zij zich wel degelijk bij de referentiepersoon hebben gevoegd en dat het feit dat de referentiepersoon op heden overleden is daaraan geen afbreuk doet, maken zij geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet werd genomen. Immers tonen zij niet aan dat de verwerende partij gehouden was om het voldaan zijn aan de voorwaarden van gezinshereniging te beoordelen op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Dit geldt des te meer nu blijkt uit wat voorafgaat dat de toekenning van verblijfsrecht afhankelijk wordt gemaakt van een onderzoek van de aanvraag door de verwerende partij en daarnaast uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de afgifte van een verblijfstitel, naar Belgisch recht, de afgifte van een bijlage 19ter, als bedoeld in artikel 10, lid 1 van richtlijn 2004/38 aan een derdelander geen rechten schept, maar dat het gaat om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht (zie in die zin arresten het Hof van Justitie van 21 juli 2011, Dias, C-325/09, EU:C:2011:498, punt 48, en 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 60) en dat de erkenning van het recht op gezinshereniging niet enkel vereist dat de aanvrager erover beschikt wanneer hij er aanspraak op kan maken, maar ook op het ogenblik dat de overheid een beslissing neemt over zijn aanvraag. Bij de beoordeling van de vraag of verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging moet de gemachtigde zich dan ook plaatsen op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing neemt, en niet op het ogenblik waarop de aanvraag werd ingediend (RvS 30 maart 2018, nr. 241.179). De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de verwerende partij, nadat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter hun aanvraag om gezinshereniging hadden ingediend, het dossier niet mocht

actualiseren en aldus het overlijden van de referentiepersoon niet in rekening mocht brengen bij de beoordeling of zij zich bij de referentiepersoon voegen.

3.16. Met voorgaand betoog tonen de verzoekende partijen niet aan dat de verwerende partij hen *“in het bezit [had] moeten stellen van een verblijfsvergunning in de plaats van een bijlage 20”*, en maken zij aldus evenmin een schending van artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit aannemelijk.

3.17. Een schending van artikel 40bis of 42 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. De verzoekende partijen maken evenmin aannemelijk dat de motieven in voornoemde beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partijen maken een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk noch tonen zij een schending van het redelijkheids- of het fair play-beginsel aan.

3.18. In een derde onderdeel van hun enig middel stellen de verzoekende partijen dat geen rekening werd gehouden met de belangen van het minderjarig kind. Zij zetten uiteen dat niet kan worden betwist dat de bestreden beslissing tevens betrekking heeft op een minderjarige, meer bepaald H.S., dat zulks in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt erkend, dat de minderjarige H.S. dan ook, net zoals de eerste verzoekende partij, rechtstreeks voorwerp is van de bestreden beslissing, dat niettegenstaande de bestreden beslissing aldus uitdrukkelijk erkent dat deze tevens betrekking heeft op een minderjarige, in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over de minderjarige H.S. en haar belangen, dat de bestreden beslissing dus geen rekening houdt met de belangen van de minderjarige H.S., dat dit in strijd is met de artikelen 24.1 en 24.2 van het Handvest in samenhang met de artikel 22bis van de Grondwet en de artikelen 3, 4, 6 en 12 van het Kinderrechtenverdrag, dat voormelde artikelen allen voorop stellen dat in beslissingen waarbij minderjarige kinderen betrokken zijn, zoals de bestreden beslissing, het belang van de minderjarige kinderen een eerste dan wel essentiële overweging vormt, dat in de bestreden beslissing behalve de identiteitsgegevens van de minderjarige geen woord wordt vermeld in verband met de minderjarige H.S., dat desbetreffend ook artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest worden geschonden, dat deze artikelen de eerbieding van het privé- en familie- en gezinsleven voorop stellen, dat artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest bepalen dat bij beslissingen zoals *in casu* het privé-, en familie- en gezinsleven moet worden gerespecteerd waarbij een zorgvuldige afweging van belangen dient te gebeuren, de zogenaamde fair balance-toets, dat om te weten hoe inzake artikel 8 van het EVRM deze balans gemaakt dient te worden, volgens het EHRM dient rekening gehouden te worden met het belang en het welzijn van het kind, dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind, dat het weze herhaald dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gesproken over de minderjarige H.S., dat er dan ook niet kan worden vastgesteld of de verwerende partij is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging zoals de verwerende partij behoorde te doen in het licht van de voormelde artikelen van het Handvest, de Grondwet, het Kinderrechtenverdrag en het EVRM.

3.19. De verzoekende partijen beroepen zich op het belang van het kind en wijzen onder andere op een schending van de artikelen 7 en 24 van het Handvest op. Deze artikelen bepalen als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

en

“1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht. 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. (...)”

3.20. De Raad merkt op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot voornoemde artikelen het volgende heeft verklaard: *“Ook het Handvest erkent in artikel 7 het recht op eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven. Deze bepaling moet worden gelezen in samenhang met de verplichting van artikel 24, lid 2, van het Handvest om rekening te houden met de belangen van het kind, en met inachtneming van de in artikel 24, lid 3, tot uitdrukking gebrachte noodzaak dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders onderhoudt. Deze verschillende teksten leggen de nadruk op het belang van het gezinsleven voor het kind en bevelen de staten aan om*

rekening te houden met de belangen van het kind, maar scheppen geen subjectief recht voor de leden van een gezin om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten en mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij de staten een zekere beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging.” (Arrest Europees Parlement tegen Raad van de Europese Unie, C-540/03, EU:C:2006:429, 59). Aldus beveelt artikel 24 van het Handvest de verwerende partij aan om rekening te houden met de belangen van het kind, maar scheidt het alsnog geen subjectief recht voor de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten.

3.21. Met hun betoog dat niettegenstaande de bestreden beslissing aldus uitdrukkelijk erkent dat deze tevens betrekking heeft op een minderjarige, in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over de minderjarige H.S. en haar belangen, dat de bestreden beslissing dus geen rekening houdt met de belangen van de minderjarige H.S., merkt de Raad vooreerst op dat de verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat de verwerende partij gehouden was om in de bestreden beslissing over het belang van het kind te motiveren. Daarnaast gaan zij er volledig aan voorbij dat de *in casu* bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft of bevat. De verzoekende partijen tonen niet aan op welke wijze de bestreden beslissing, die enkel een beslissing tot weigering van een gezinshereniging met een stiefvader betreft, waarbij werd vastgesteld dat de stiefvader overleden is en dat de minderjarige zich aldus niet bij hem kan voegen, het hoger belang van het minderjarig kind schaadt of minstens het hoger belang van het kind verder in rekening had kunnen nemen. De *in casu* bestreden beslissing leidt er immers niet toe dat het minderjarig kind het land dient te verlaten, noch dat zij gescheiden wordt van haar moeder, noch dat zij haar scholing dient te beëindigen. Bovendien wijst de Raad erop dat, nu het belang van het kind geen subjectief recht scheidt voor de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten en zij ook geenszins de motieven van de bestreden beslissing weerleggen, de verzoekende partijen aldus niet aannemelijk maken welke voordeligere beslissing zij op grond van het belang van het kind hadden kunnen bekomen dan de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder het bevel om het grondgebied te verlaten. In die zin hebben zij dan ook geen belang bij dit betoog.

3.22. Waar de verzoekende partijen nog betogen dat de minderjarige H.S. ook niet gehoord is alvorens de bestreden beslissing te nemen, dat aangezien de minderjarige niet gehoord is, middels de bestreden beslissing dan ook geen passend belang gehecht is aan haar mening, hetgeen nochtans vooropgesteld wordt door artikel 24.1 van het Handvest, wordt verwezen naar hetgeen uiteengezet werd in punt 3.14. Voorts verduidelijken de verzoekende partijen geenszins met welke mening van hun dochter of met welke andere elementen dan deze vermeld in punt 3.13. die betrekking hebben op het belang van het kind, die relevant zijn bij het beoordelen van het al dan niet voldaan zijn aan de verblijfsvoorwaarden, ten onrechte geen rekening werd gehouden.

3.23. Een schending van de belangen van het kind en van artikel 24 van het Handvest wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

3.24. Daar waar de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest, wordt verwezen naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.27. en volgende.

3.25. In de mate dat de verzoekende partijen nog wijzen op de schending van de artikelen 3, 4, 6 en 12 van het Kinderrechtenverdrag en naar artikel 22*bis* van de Grondwet, merkt de Raad op dat zij zich hier niet dienstig op kunnen beroepen, minstens dat een schending niet wordt aangetoond.

Immers stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken hoe de bestreden beslissing artikel 4 van het Kinderrechtenverdrag schendt, daar deze bepaling stelt dat de staten die partij zijn, alle passende wetgevend, bestuurlijke en andere maatregelen nemen om de in het Verdrag erkende rechten te verwezenlijken.

Uit het advies van de afdeling wetgeving bij de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind aangenomen te New York op 20 november 1989 blijkt dat “*in het Verdrag inzake de rechten van het kind (...) verschillende soorten van bepalingen (staan)*”. De afdeling wetgeving van de Raad van State maakt namelijk een onderscheid tussen bepalingen die beantwoorden aan de algemeen aanvaarde criteria om te bepalen dat de internationale verdragen “self executing” zijn en die als zodanig rechtstreekse gevolgen hebben in de

interne rechtsorde van de ondertekenende staten, bepalingen die rechten vaststellen waarvan het principe door het Verdrag wordt erkend en waarvan de uitvoering een positief optreden van de wetgever vereist en bepalingen die rechten vaststellen die behoren tot de categorie van economische, sociale en culturele rechten en die aan de staten een grote beoordelingsvrijheid laten wat de geleidelijke uitvoering ervan betreft (Wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, Advies van de Raad van State, *Parl. St. Kamer* 1990-91, nr. 1568/1, 24 - 25).

Zonder echter directe werking van alle bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag in de Belgische rechtsorde zonder meer te ontkennen kan worden aangenomen dat de ingeroepen bepalingen, met name de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag, geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde zodat deze bepalingen in rechte niet dienstig kunnen worden opgeworpen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032: RvS 12 februari 1996, nr. 58.122).

Wat betreft artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag dat bepaalt dat het kind moet gehoord worden in iedere bestuurlijke en gerechtelijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger, is thans niet betwist dat het kind door zijn moeder is vertegenwoordigd bij het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging, en door beide ouders in de procedure voor de Raad en dat de eerste verzoekende partij op nuttige en dienstige wijze in de gelegenheid is gesteld bij het indienen van de aanvraag en dus voordat de bestreden beslissingen zijn genomen om voor hun belangen te kunnen opkomen. Daarnaast kan opnieuw verwezen worden naar hetgeen uiteengezet werd in punt 3.14. Voorts verduidelijken de verzoekende partijen geenszins met welke andere elementen dan deze vermeld in punt 3.13. die betrekking hebben op het belang van het kind, die relevant zijn bij het beoordelen van het al dan niet voldaan zijn aan de verblijfsvoorwaarden, ten onrechte geen rekening werd gehouden.

De Raad van State heeft ook reeds van artikel 22*bis* van de Grondwet gesteld dat de bepaling onder meer stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De verzoekende partijen kunnen zich bijgevolg niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. De Raad wijst er daarnaast op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22*bis*, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (*Parl. St., Kamer*, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten "*geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen*", waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St., Senaat*, 2007-08, nr. 3-265/3, 5).

3.26. In een vierde en laatste onderdeel bij het enig middel zetten de verzoekende partijen uiteen dat er geen rekening werd gehouden met het gezins- en privéleven in België. Ze betogen dat de eerste verzoekende partij op 4 augustus 2018 in Oekraïne in het huwelijk trad met de in België wonende Nederlander, de heer B.P. en verwijzen hieromtrent naar de huwelijksakte, dat op het moment van het huwelijk de eerste verzoekende partij en de heer B.P. al meerdere jaren een liefdesrelatie hebben, dat de heer B.P. die voorafgaande jaren ook een warme relatie heeft opgebouwd met de dochter van de verzoekende partijen, dat de eerste verzoekende partij en haar echtgenoot B.P. besluiten hun gezinsleven verder op en uit te bouwen in België, dat in augustus 2019 de eerste verzoekende partij samen met haar minderjarige dochter naar België komt, dat de tweede verzoekende partij toelating geeft voor permanent verblijf van haar dochter in België, dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter samenwonen met hun echtgenoot/stiefvader in België en er gelukkig zijn tot het noodlot toeslaat, dat totaal onverwacht de heer B.P. overlijdt op 1 oktober 2019, zo wordt bevestigd in de akte van overlijden, dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter hun echtgenoot en stiefvader op de begraafplaats te Dilsen-Stokkem begraven, dat zij overmand door verdriet maar met de nodige ijver hun leven in België verderzetten, dat de eerste verzoekende partij naast haar opzet om een zaak uit te bouwen haar inburgering verderzet, dat zij verder Nederlandse les volgt, dat zij intussen het certificaat van de opleiding NT2 Richtgraad 1 behaald en is ingeschreven vanaf maart 2020 voor maatschappelijke oriëntatie, dat H.S., zo wordt bevestigd door de twee schoolattesten, verder naar school gaat in Maasmechelen alwaar zij, zo blijkt uit haar rapport, mooie resultaten behaalt, dat de eerste verzoekende partij een notaris heeft aangesteld om de erfenis te regelen van wijlen haar echtgenoot de heer B.P., dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter, zoals vermeld

op het attest samenstelling van gezin van 3 oktober 2019, nog steeds op hetzelfde adres wonen, in de woning waarvan de eerste verzoekende partij conform de akte van bekendheid, gevoegd bij het verzoekschrift, het levenslang vruchtgebruik heeft en van waaruit zij wil werken, dat zij zelf in hun levensonderhoud voorzien en geen beroep moeten doen op de Belgische sociale bijstand zoals blijkt uit de gegevens vermeld in de schrijvens van 8 en 26 november 2019 en januari 2020 van het pme pensioenfonds, het schrijven van de Sociale Verzekeringsbank van 3 februari 2020 en het overzicht dagelijkse banktoestand, zoals gevoegd bij het verzoekschrift, dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter wel degelijk hun gezinsleven en privéleven in België hebben, dat het jammerlijke totaal onverwachte overlijden van B.P. hieraan geen afbreuk doet, dat in bovenstaande omstandigheden en uitgaande van bovenstaande gegevens het recht op verblijf van meer dan drie maanden weigeren een schending is van het recht op gezinsleven en privéleven van de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter en niet zorgvuldig en redelijk is, dat dergelijke weigering geen blijk geeft van een behoorlijke belangenafweging, dat, het weze herhaald, de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter de heer B.P. in Dilsen-Stokkem hebben begraven en dat de eerste verzoekende partij het levenslang vruchtgebruik heeft van de woning van haar echtgenoot, alwaar zij en H.S. samenwonen.

3.27. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Artikel 22 van de Grondwet en artikel 7 van het Handvest voorzien in een gelijkaardige bescherming.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.28. Wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende

precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.29. Voor wat betreft het gezinsleven, betogen de verzoekende partijen dat dat de eerste verzoekende partij op 4 augustus 2018 in Oekraïne in het huwelijk trad met de in België wonende Nederlander, de heer B.P. en verwijzen naar de huwelijksakte, dat op het moment van het huwelijk de eerste verzoekende partij en de heer B.P. al meerdere jaren een liefdesrelatie hebben, dat de heer B.P. die voorafgaande jaren ook een warme relatie heeft opgebouwd met de dochter van de verzoekende partijen, dat de eerste verzoekende partij en haar echtgenoot B.P. besluiten hun gezinsleven verder op en uit te bouwen in België, dat in augustus 2019 de eerste verzoekende partij samen met haar minderjarige dochter naar België komt, dat de tweede verzoekende partij toelating geeft voor permanent verblijf van haar dochter in België, dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter samenwonen met hun echtgenoot/stiefvader in België en er gelukkig zijn tot het noodlot toeslaat, dat totaal onverwacht de heer B.P. overlijdt op 1 oktober 2019, zo wordt bevestigd in de akte van overlijden.

Er wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven van de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Met de bestreden beslissing wordt aan de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie geweigerd. Ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dan wil dit nog niet zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit bovenstaande bespreking blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onjuiste wijze zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter zich bij de referentiepersoon kunnen voegen zoals bepaald in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden blijkt niet dat het bestuur tot een verdere belangenafweging diende over te gaan, laat staat dat hieromtrent dan diende te worden gemotiveerd. Dit geldt des te meer nu uit de bestreden beslissing blijkt en tevens in de synthesememorie wordt bevestigd dat de referentiepersoon, de heer B.P., op 1 oktober 2019 is overleden. Derhalve kon er op het ogenblik van de bestreden beslissing slechts sprake zijn van een gezinsleven tussen de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter, en aldus niet meer tussen de twee laatstgenoemden en hun echtgenoot respectievelijk stiefvader.

De Raad benadrukt daarnaast dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, en aldus niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zou kunnen hebben. Immers doet de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden geen afbreuk aan het gezinsleven dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter in België hebben, minstens tonen zij het tegendeel niet aan.

3.30. Waar de verzoekende partijen stellen dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter hun echtgenoot en stiefvader op de begraafplaats te Dilsen-Stokkem hebben begraven, dat zij overmand door verdriet maar met de nodige ijver hun leven in België verderzetten, dat de eerste verzoekende partij naast haar opzet om een zaak uit te bouwen haar inburgering verderzet, dat zij verder Nederlandse les volgt, dat zij intussen het certificaat van de opleiding NT2 Richtgraad 1 heeft behaald en is ingeschreven vanaf maart 2020 voor maatschappelijke oriëntatie, dat H.S., zo wordt bevestigd door de twee schoolattesten, verder naar school gaat in Maasmechelen alwaar zij, zo blijkt uit haar rapport, mooie resultaten behaalt, dat de eerste verzoekende partij een notaris heeft aangesteld om de erfenis te regelen van wijlen haar echtgenoot de heer B.P., dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter, zoals vermeld op het attest samenstelling van gezin van 3 oktober 2019, nog

steeds op hetzelfde adres wonen, in de woning waarvan de eerste verzoekende partij conform de akte van bekendheid, gevoegd bij het verzoekschrift, het levenslang vruchtgebruik heeft en van waaruit zij wil werken, dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter zelf in hun levensonderhoud voorzien en geen beroep moeten doen op de Belgische sociale bijstand zoals blijkt uit de gegevens vermeld in de schrijvens van 8 en 26 november 2019 en januari 2020 van het pme pensioenfonds, het schrijven van de Sociale Verzekeringsbank van 3 februari 2020 en het overzicht dagelijkse banktoestand, zoals gevoegd bij het verzoekschrift, wijzen zij op hun privéleven in België.

De Raad stelt *in casu* vast dat niet blijkt dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter zich ter ondersteuning van hun aanvraag op grond van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet beriepen op een beschermingswaardig privéleven in België, of zulks zelfs maar dienstig konden aanvoeren om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken voor te houden, blijkt dan ook niet dat een belangenafweging hieromtrent zich opdrong bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit geldt des te meer nu de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en de verzoekende partijen aldus niet aannemelijk maken hoe de bestreden beslissing een schending van het recht op een privéleven in België kan inhouden. Immers belet de bestreden beslissing de eerste verzoekende partij en haar minderjarige dochter niet om hun privéleven in België verder te zetten. De verzoekende partijen maken aldus geenszins aannemelijk dat artikel 8 van het EVRM *in casu* in overweging had moeten worden genomen.

3.31. Nu een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, wordt evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest en artikel 22 van de Grondwet aannemelijk gemaakt. Met hun betoog maken de verzoekende partijen evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

3.32. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de eerste verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de eerste verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. VERMANDER